

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558216784/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

lig som de?» – «Nei, det er umuligt!» – vedblev han beroliget, medens han med Henrykkelse atter betragtede Billedet – «Erlighed og Tro- skab, hellig Eenfold og Uskyld, Aaand og Hjerter taler her til mig fra det døde Træ; hvad maa det levende Guds-billed da ikke kunne sige mig!»

Kongen sad endnu med Billedet i Haanden, da Døren aabnede sig, og Junker Strange traadte ind.

«Hvad befaler min naadige Herre og Konge?» spurgte Ridderen, og blev med et andertrykt Smil staaende ærbødig ved Døren.

«Naade hid og Naade did!» svarede Kongen og gik ham fortrolig imøde, efterat han hastig havde skjult Billedet – ingen Omstændighe- der, Strange! naar vi to ere ene. Sæt dig her hos mig og tal med mig uden Omsvøb, som i gamle Dage, da jeg ikke var din Herre og Kon- ge. Underdanige Tjenere har jeg Nok af; dig holder jeg for min fuld- troe Ven. Førend jeg, som Konge, æsker din Tjeneste igjen, vil jeg nu høre af min gamle Vaabenmester hvad han tykkes om sin Lærling som Ridder og Mand.»

«Som Ridder og Mand!» gjentog Junker Strange og holdt ikke længer det skalkagrige Smil tilbage, medens han paa Kongens Vink tog Sæde ved Siden af ham paa Løibænken – «nu vel, da undrer det mig vel, at I sidder hjemme dennesinde, og seer paa Billeder, medens I sender Hæren i Ledning; men jeg formoder, I har gode Grunde der- for, og vel heller ikke ret længe vil sidde her ved Aften og varme Eder. Vil I ellers ikke høre mig berømme Eder i eders aabne Øine, saa giv mig et andet Spørgsmaal! thi min Hengivenhed for eders konge- lige Person er Eder vel tilfulde bekendt.»

«Jeg drager endnu idag til Hæren, – tog Valdemar noget adspredt Ordet igjen – hvi jeg tøver, skal du siden faae at vide; men svar mig først, som en ærlig Mand, anser du mig for en ørkesløs Drømmer, for en svag løsløst Gjek, som kunde gaae i Maaneskin og synge smeltende Minnesange til en usynlig Skønhed i Gimmistan eller en Prindsesse i Maanen?»

«Det vel ikke, Herre Konge!» svarede Junker Strange – men I har mig for meget med Præster og Skjalde at skaffe, de sætte Eder Hove- det fuldt af Anelser, Stemmer i Spølen, Samvittigheder, Helgene og Engle, saa det er færdigt at løbe sur med eders gode sunde Forstand. Denne Hellig-Anders var mig især en Torn i Øiet» –

«Tæl du ikke om ham, – afbrød Kongen ham alvorlig – han vidste

mere, end jeg og du faaer at vide i hundrede Aar, og han havde Ret den Gamle: det Guddommelige viser sig kun for os som en mørk Tale, som et Billede i Speilet – men den, hos hvem det sande Billede opgik, skal allerede her see det Skjønneste, Aasyn mod Aasyn.»

«I udlægger vel slig forblømt Tale paa eders egen Vis, Herre Konge! – svarede Junker Strange – og deri troer jeg, I gjør Ret; men for at komme tilbage til eders Spørgsmaal, saa maa jeg med Sandhed tilstaae, at I ikke har ladet os savne Beviser paa eders Mandhaftighed. Er I endog, som man siger, ikke blind for Qvindeskjønhed, men en ridderlig Beundrer af alle skjøne Piger, Køner og Enker – saa har I hidindtil dog mere viist det i Ord, end i Gjerning. I har endnu ikke lagt Jer paa den lade Side for at bortdrømme eders Ungdom i blødagtig Elskov; dog kunde maaskee Folk og Land beklage sig over, at I – ikke blot for Krigstog og Seiervindinger, men tildeels vel ogsaa for den Hyldest, I har ydet en vis smuk Enke – forglemmer at give Landet en Dronning og de store Valdemarers Navn og Krone en Arving.»

Valdemar rødmede. «Altsaa er du ogsaa af den fast almindelige Mening, at jeg bør fornæie mig – sagde han – uagtet det sidste mislykkede Forsøg paa at gjøre mig til Slave af en statsklog Forbindelse?»

«Det er mit og hele Danmarks Ønske, Herre Konge!»

«Nu vel! saa skaf mig Prindsesse Margaretha af Bøhmen til Brud! og jeg vil intet Øieblik betænke mig. Det er gjerne Kongers og Fyrsters Tilskikkelse at maatte beile uden Elskov og for Landets Vel at lade sig lede iblinde til Brudeskamlen; lyver imidlertid ikke dette Billede – her tog han det rask og bestemt frem – saa kan der nu maaskee med mig skee en Undtagelse i dette Stykke; thi jeg vil ærlig tilstaae dig det, jeg har i disse sidste Dage, trods alle dine gode Tanker om min Mandhaftighed, ikke stort tæukt paa anden Erobring og Besiddelse, end denne skjøne Prindsesse. Gjør dig derfor strax rede, brave Strange, og drag til Bøhmerland for mig! bring Kong Primislaus min broderlige Hilsen, og giv dig Mine af at være kommen for at underhandle med ham om Paft og Forbund mod de urolige nordtydske Fyrster og mod de hedenske Liflændere! Men tag dette Billede med dig! – jeg skaller mig nødig fra det, og du svarer mig til det som min Øiesteen. – Giv noie Agt paa, om det er en tro og virkelig Efterligning af Prindsesse Margaretha! Finder du, som jeg haaber, at hun ingen af de Skjønheder mangler, som du her finder afbilledede, og at